

ДЕНЬ УБИВСТВА

(Неділя, 16 грудня)

Була шоста тридцять ранку. Готель «Палас де Верб'є» огортала пітьма. Надворі стояла ще темна ніч, ішов рясний сніг.

На сьомому поверсі відчинилися двері ліфта. З'явився готельний службовець зі сніданком на таці й попрямував до номера 622.

Підійшовши до кімнати, він зауважив, що двері прочинені. Зі шпарини цідилося світло. Він назвався, та не отримав ніякої відповіді. Урешті дозволив собі ввійти, припустивши, що двері навмисне відчинені для нього. Те, що там побачив, змусило його зойкнути. Він утік, щоб підняти на ноги колег і покликати на поміч.

Мірою того, як новина поширилася готелем, на всіх поверхах спалахнуло світло.

На підлозі номера 622 лежав труп.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ЧАСТИНА ПЕРША

ПЕРЕД УБИВСТВОМ

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Розділ 1

МОВ ГРИМ З ЯСНОГО НЕБА

Коли на початку літа 2018 року я подався в «Палас де Верб'є», престижний готель у швейцарських Альпах, то навіть уявити не міг, що впродовж усього відпочинку розкриватимуться вбивство, яке давно сталося у цьому закладі.

Перебування в тому готелі мало послужити цілющим перепочинком поміж двома невеликими особистими казками, що спіткали мене в житті. Та перш ніж розповісти про те, що сталося того літа, мушу повернутися до початку цієї історії — до смерті мого видавця, Бернара де Фаллуа.

Бернар де Фаллуа був людиною, якій я завдячував усім.

Завдяки йому я зазнав успіху й прославився.

Завдяки йому мене назвали *письменником*.

Завдяки йому мене читали.

Коли я зустрів його, то був автором, якого ще ніколи не публікували: він зробив із мене письменника, якого читають у всьому світі. Бернар, який скидався на елегантного патріарха, був одною з чільних постатей у видавничому

світі Франції. А для мене — наставником та ще й, хоч поділяю нас шістдесят років, великим другом.

Бернар помер у січні 2018-го, на дев'яносто другому році життя, і я відреагував на його смерть, як учинив би кожен письменник: заходився писати про нього книгу. Цьому ділу я віддався всім тілом і душею, замкнувшись удома в кабінеті на проспекті Альфреда Бертрана у кварталі Шампель у Женеві.

Як завжди в період творчості, я терпів коло себе єдину людину, мою секретарку Деніз. Вона була тією доброю феєю, яка опікувалася мною. Завжди в доброму гуморі, Деніз організовувала розклад мого дня, перебирала й сортувала листи від читачів, перечитувала і правила те, що я написав. Попутно вона наповнювала холодильник і варила для мене каву. І, нарешті, виконувала обов'язки судового лікаря, бо заходила до мого кабінету, мов на борт корабля, що прибув після нескінченної мандрівки, даючи мені численні поради для зміцнення здоров'я.

— Покиньте цю кімнату! — чорно веліла вона. — Прогуляйтеся парком, провітритіть мізки. Уже цілі години минули, як ви сидите в чотирьох стінах!

— Я ж уже бігав сьогодні вранці, — нагадував я їй.

— Вам треба насичувати мозок киснем через регулярні проміжки часу! — наполягала вона.

Це був майже щоденний ритуал: я скорявся й виходив на балкон кабінету. Наповнював легені, кілька разів вдихаючи холодне лютичне повітря, а потім, із викликом кинувши на неї пустотливий погляд, запалював цигарку. Вона протестувала і приголомшено казала:

— Знаєте, Жоельо, я не спорожнятиму вашої попільнички. Тоді ви зрозумієте, що курите.

Усі ці дні я змушував себе до одиоманітного чернецького життя, що наставало, коли я писав, і складалося з трьох незалежних етапів: встати вранці, побігати, а потім писати аж до вечора. Отак, непрямим чином завдяки цій книжці, я запізнався зі Слоан. Слоан — моя нова сусідка зі сходового майданчика. Вона нещодавно перебралася сюди, й відтоді всі мешканці будинку тільки про неї й балакали. Мені не випало нагоди побачити її. Аж до того ранку, коли, повернувшись після щоденних спортивних вправ, зустрів її вперше. Вона теж поверталася після ранкової пробіжки, і ми разом увійшли до під'їзду. Я відразу зрозумів, чому вона зажила такої одностайної думки поміж нашими сусідами: то була молода жінка приголомшливої вроди. Ми обмежилися чемними вітаннями та й зникли кожне у своєму помешканні. Опинившись за дверми, я так і лишився з роззявленим ротом. Та коротка зустріч змусила мене навіть трохи закохатися.

Незабаром у голові в мене була тільки одна думка: як познайомитися зі Слоан.

Перший підхід я спробував здійснити, скориставшись ранковою пробіжкою. Слоан бігала майже щодня, проте визначеного розкладу не мала. Я цілими годинами вештався в парку «Бертран», відчайдушно намагавшись зустріти її. Потім зненацька бачив, як вона біжить алеєю. Загалом я нездатний був її зупинити, тож ішов до будинку і чекав коло під'їзду. Порпався в поштової скриньці, вдаючи, ніби дістаю кореспонденцію, коли повз мене снували сусіди, аж ось приходила вона. Минала мене, усміхалась, я танув від того і губився: поки надумувався сказати їй щось розумне, вона вже зникала у своєму помешканні.

Про Слоан розповіла мені все мадам Арманда, доглядачка нашого будинку: що вона педіатр, по матері англіяка,